

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

12 czerwca 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

Pierwszy Prezes SN Małgorzata Manowska (przewodniczący)

Prezes SN Joanna Lemańska

SSN Aleksander Stępkowski (sprawozdawca)

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 12 czerwca 2024 r. w Warszawie
skargi kasacyjnej Bank spółki akcyjnej w W.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku

z 9 stycznia 2020 r., V ACa 388/19,

w sprawie z powództwa Bank spółki akcyjnej w W.

przeciwko J. Ż.

o zapłatę,

**uchyla zaskarżony wyrok w punkcie I. lit. a) i b) oraz
w punkcie III. i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania
Sądowi Apelacyjnemu w Gdańsku, pozostawiając temu Sądowi
rozstrzygnięcie o kosztach postępowania kasacyjnego.**

Joanna Lemańska

Małgorzata Manowska

Aleksander Stępkowski

[SOP]

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 9 stycznia 2020 r. Sąd Apelacyjny w Gdańsku, po rozpoznaniu w sprawie z powództwa (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej w W. (dalej: „powód”) przeciwko J.Ż.(dalej: „pozwany”) o zapłatę, na skutek apelacji pozwanego, zmienił wyrok Sądu Okręgowego w Słupsku, którym 28 grudnia 2018 r. zasądził od pozwanego na rzecz powoda 1 019.802,50 zł wraz z odsetkami umownymi naliczanymi od kwoty 634 829,84 zł w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w stosunku rocznym od dnia 21 marca 2017 roku do dnia zapłaty oraz zwrot kosztów procesu.

Wyrok Sądu Okręgowego zapadł w wyniku sprzeciwu, który pozwany złożył względem nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z 4 grudnia 2017 r., I Nc 115/17, w którym zasądzono od pozwanego na rzecz powoda całość dochodzonej pozwem kwoty.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że pozwany wraz z J.B. zawarli z powodem umowę o kredyt. Wobec niedochowania ustalonych warunków spłaty zadłużenia, umowa powyższa została wypowiedziana, w wyniku czego – wraz z upływem terminu wypowiedzenia – dochodzone pozwem roszczenie stało się wymagalne.

Pozwany złożył apelację od wyroku Sądu Okręgowego. Natomiast powód w piśmie procesowym z 8 sierpnia 2019 r. cofnął powództwo co do kwoty 313 500 zł, a następnie w piśmie z 13 grudnia 2019 r. cofnął powództwo co do kwoty 59 934 zł wobec faktu, że w toku trwającego postępowania upadłościowego prowadzonego przeciwko współdłużnikowi solidarnemu z umowy kredytu, będącej źródłem roszczeń w przedmiotowej sprawie – J.B. wierzytelność powoda została zaspokojona w tych wysokościach. Pozwany na rozprawie apelacyjnej 9 stycznia 2019 r. wyraził zgodę na cofnięcie powództwa.

Wyrokiem z 9 stycznia 2020 r. Sąd Apelacyjny w Gdańsku zmienił wyrok Sądu Okręgowego w ten sposób, że oddalił powództwo co do kwoty 646 367,76 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w stosunku rocznym, nie więcej niż stopa odsetek maksymalnych, o których mowa w art. 481 § 2¹ k.c.; natomiast w pozostałym zakresie (objętym cofnięciem pozwu) uchylił wyrok Sądu Okręgowego i w części tej umorzył

postępowanie. Ponadto uchylił rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego co do kosztów postępowania.

Sąd Apelacyjny oparł swoje rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych.

W ocenie Sądu Apelacyjnego cofnięcie pozwu należało uznać za prawnie skuteczne. Z tego względu, na mocy art. 386 § 3 k.p.c. co do cofniętego powództwa wyrok Sądu Okręgowego uchylił i postępowanie w tym zakresie umorzył.

W pozostałej części Sąd Apelacyjny uznał apelację pozwanego za zasadną, choć zarzuty, na których została oparta uznał za całkowicie chybione. Sąd Apelacyjny doszedł jednak do wniosku, że Sąd Okręgowy naruszył przepisy prawa materialnego, które sąd odwoławczy w ramach kontroli instancyjnej zobligowany jest brać pod uwagę z urzędu w granicach zaskarżenia.

Poza ustaleniem, że pismem z 23 listopada 2016 r. powód wypowiedział pozwanemu umowę kredytu, a stan zadłużenia pozwanego z tego tytułu na dzień 20 marca 2017 r. wyniósł 1 019 802,50 zł, Sąd Apelacyjny w pełni podzielił ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Okręgowy i uczynił je podstawą swojego rozstrzygnięcia.

Sąd Apelacyjny stwierdził, że kluczowym dla oceny zasadności żądania było przesądzenie skuteczności wypowiedzenia umowy kredytu, gdyż na tej okoliczności powód opierał swoje żądanie.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, powód w piśmie z 23 listopada 2016 r. nie złożył oświadczenia o wypowiedzeniu umowy kredytu konsolidacyjnego.

Ostatnią ugodą był aneks nr 1/2014 z 9 września 2014 r., w którym kredytobiorcy uznali stan zadłużenia w postaci kapitału w wysokości 685 045,99 zł oraz odsetek w wysokości 302 510,88 zł, którą to kwotę zobowiązali się spłacać zgodnie z harmonogramem stanowiącym integralną część tego aneksu (§ 2 aneksu). Sąd Apelacyjny wskazał, że z harmonogramu wynika m.in., że spłata zadłużenia została przewidziana do roku 2026 r., zatem o rok dłużej niż w umowie pierwotnej z 31 maja 2007 r. (zob. § 13 ust. 4). Ponadto, Sąd Apelacyjny stwierdził, że z § 4 ust. 1 aneksu nr 1/2014 wynika, że powód może wypowiedzieć umowę

kredytową oraz ugodę w przypadku niedotrzymania przez klienta zobowiązań określonych w ugodzie, w szczególności nie dokonania spłaty dwóch kolejnych rat, braku spłaty zadłużenia zgodnie z harmonogramem, negatywnej oceny zdolności do spłaty zadłużenia albo zagrożenia upadłością. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, z § 4 ugody z 9 września 2014 r. wynika, że strony odróżniały czynność kształtującą ich stosunek prawny w postaci wypowiedzenia umowy kredytu oraz wypowiedzenia aneksu (określanego tam mianem ugody), natomiast już sam tytuł pisma z 23 listopada 2016 r. wskazuje, że wypowiedzenie dotyczy części ukształtowanego przez strony stosunku prawnego powstałego na skutek zawarcia, po pierwsze umowy kredytu, a następnie podpisania aneksu (ugody) – pismo to bowiem powód zatytułował następująco: Wypowiedzenie umowy kredytu w części dotyczącej warunków spłaty z powodu niedotrzymania warunków finansowych.

Sąd II instancji wskazał, iż dalsza treść tego pisma potwierdza, że wypowiedzenie nie dotyczy całości ukształtowanego przez strony stosunku prawnego, ale odnosi się do warunków spłaty. Sąd Apelacyjny wskazał bowiem, że powód wyjaśnia, iż wypowiedzenie umowy kredytu w części dotyczącej warunków spłaty oznacza obowiązek spłaty zadłużenia z upływem terminu wypowiedzenia, określając to zadłużenie na kwotę 82 133,40 zł, oraz wskazując, że niewymagalne zadłużenie to 920 942,21 zł. W ocenie sądu II instancji, tak sformułowane oświadczenie woli wierzyciela, będącego, co istotne, profesjonalistą w tej dziedzinie, wobec czego obowiązywała go podwyższona staranność w działaniu w rozumieniu art. 355 § 2 k.c., nie może być podstawą do żądania zwrotu całej kwoty dotychczas niespłaconego zadłużenia jako natychmiast wymagalnej.

Sąd Apelacyjny uznał, iż powód ograniczył wypowiedzenie jedynie do części postanowień stosunku prawnego ukształtowanego przez obie strony oraz wskazał, że jeżeli powód wypowiedział umowę jedynie w części dotyczącej warunków spłaty, które zostały odmiennie niż w umowie kredytu ustalone w aneksie nr 1/2014, to znaczy, że strony nadal wiązała umowa kredytu z 31 maja 2007 r., w której przewidziały one spłatę zadłużenia do 1 maja 2025 r. Zatem w ocenie Sądu Apelacyjnego wobec wypowiedzenia warunków spłaty, które przewidywał aneks, strony po upływie okresu wypowiedzenia nie wiązał już aneks i warunki spłaty tam przewidziane. Niemniej, zdaniem sądu II instancji, wobec ograniczenia

wypowiedzenia jedynie do postanowień określających warunki spłaty, strony nadal obowiązuje umowa kredytu z dnia 31 maja 2007 r., a więc powód mógł domagać się jedynie spłaty rat, których termin płatności już upłynął.

Sąd Apelacyjny przyjął, że brak było materiału dowodowego pozwalającego na ustalenie stanu zadłużenia na dzień złożenia powództwa i uznał powództwo za niezasadne. Na mocy art. 386 § 1 k.p.c. sąd II instancji zmienił wyrok sądu I instancji w ten sposób, że oddalił powództwo w zakresie, w jakim było ono podtrzymywane przez powoda.

Skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego wniósł powód zaskarżając go w części nieodnoszącej się do cofniętego powództwa, wnosząc o jego uchylenie w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Powód zarzucił zaskarżonemu wyrokowi naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy, mianowicie:

– art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 k.p.c. przez opisanie podstawy prawnej zaskarżonego wyroku w sposób uniemożliwiający weryfikację prawidłowości wniosku Sądu Apelacyjnego w omawianym zakresie, ze względu na przedstawienie w uzasadnieniu wyroku rozważań pozostających we wzajemnej sprzeczności co do nadania znaczenia prawnego zawieranych przez strony uгодom i aneksom (porozumieniom) dla kształtu umowy kredytu konsolidacyjnego z 31 maja 2007 r. w części dotyczącej warunków spłaty kredytu i wpływu tych zmian na ocenę skuteczności oświadczenia powoda z 23 listopada 2016 r. o wypowiedzeniu umowy kredytu w części dotyczącej warunków spłaty z powodu niedotrzymania warunków finansowych, a mianowicie podanie, że:

- „Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że po zawarciu umowy kredytu konsolidacyjnego w maju 2007 r. powodowy Bank wielokrotnie zawierał z kredytobiorcami umowy modyfikujące jej postanowienia, przewidujące nowe odmiennie od umowy pierwotnej warunki spłaty zadłużenia. Ostatnią ugodą był Aneks nr 1/2014 z 9.09.2014 r., w którym przewidziano spłatę zadłużenia do 2026 r.” (s. 15, ostatni akapit uzasadnienia);

- „jeżeli Bank wypowiedział umowę jedynie w części dotyczącej warunków spłaty, które zostały odmiennie niż w umowie kredytu określone w Aneksie nr 1/2014,

to znaczy, że strony nadal wiązała umowa kredytu z dnia 31.05.2007 r., w której przewidziały one spłatę zadłużenia do dnia 1 maja 2025 r.” (s. 16 *in fine* uzasadnienia);

- „Wobec zatem wypowiedzenia warunków spłaty, które przewidywał Aneks, strony po upływie okresu wypowiedzenia nie wiązał już Aneks i warunki spłaty tam przewidziane” (s. 16 *in fine* uzasadnienia).

Powód zarzucił również zaskarżonemu wyrokowi naruszenie prawa materialnego, tj. art. 65 § 1 i 2 k.c. poprzez oczywiście błędną wykładnię oświadczenia powoda z 23 listopada 2016 r. o wypowiedzeniu umowy kredytu polegającą na nieprawidłowym uznaniu, że skoro (jak przyjął Sąd Apelacyjny) zawierane przez strony ugody i aneksy modyfikowały umowę kredytu w części dotyczącej określonych w niej warunków spłaty zadłużenia, to złożenie przez powoda oświadczenia o „wypowiedzeniu umowy kredytu w części dotyczącej warunków spłaty z powodu niedotrzymania warunków finansowych”, w okolicznościach braku wykonania przez kredytobiorców obowiązku spłaty rat kredytowych w uzgodnionych przez strony terminach, nie prowadzi do postawienia w stan wymagalności zadłużenia wynikającego z umowy kredytu uprzednio modyfikowanej przez strony w zakresie warunków spłaty, a skutkuje jedynie wypowiedzeniem tych warunków spłaty, które zostały określone w wyżej wymienionym ostatnim porozumieniu modyfikującym Umowę kredytu, pozostawiając w mocy warunki spłaty zawarte umowie kredytu w jej pierwotnym brzmieniu.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany wnosił o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, względnie o jej oddalenie oraz zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

1. Niezasadny był zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.

Zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z 391 § 1 k.p.c. może być usprawiedliwiony tylko w tych wyjątkowych okolicznościach, w których treść uzasadnienia orzeczenia sądu II instancji uniemożliwia całkowicie dokonanie oceny toku wyводу, który doprowadził do wydania orzeczenia (zob. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z: 18 marca 2003 r., IV CKN 1862/00; 30 marca 2021 r., I CSKP 53/21; postanowienia Sądu Najwyższego z: 20 lutego 2003 r., II CKN 1138/00; 5 kwietnia 2002 r., II CKN 1368/00; 4 lipca 2012 r., I CSK 72/12). Chodzi zatem o taki przypadek, kiedy zaskarżone orzeczenie nie poddaje się kontroli kasacyjnej, a więc wtedy, gdy stwierdzone wady mogły mieć wpływ na wynik sprawy. W niniejszej sprawie sytuacja taka miejsca nie ma, albowiem Sąd Najwyższy był w stanie odtworzyć tok rozumowania Sądu Apelacyjnego.

Nie znaczy to jednak, że Sąd Najwyższy ten tok rozumowania podziela albo, że jest on prawidłowy.

2. Trafny okazał się zarzut naruszenia prawa materialnego, tj. art. 65 § 1 i 2 k.c. Rację ma skarżący, że stanowisko Sądu Apelacyjnego dotknięte jest wewnętrzną sprzecznością.

Zgodnie z treścią art. 65 § 2 k.c. w umowach należy raczej badać, jaki był zgodny zamiar stron i cel umowy, aniżeli opierać się na jej dosłownym brzmieniu. Równocześnie z § 1 wynika, że oświadczenie woli należy tak tłumaczyć, jak tego wymagają ze względu na okoliczności, w których złożone zostało, zasady współżycia społecznego oraz ustalone zwyczaje.

Porządkowo wyjaśnić należy, że strony zamiennie posługiwały się zwrotami „ugoda” i „aneks” dla określenia porozumień zmieniających warunki spłaty kredytu na podstawie umowy kredytu.

Sąd Apelacyjny trafnie podniósł wieloznaczność sformułowań § 4 ust. 1 w Aneksie 1/2014 (k. 193 akt dołączonych), które mogą sugerować konieczność wyraźnego doprecyzowania w wypowiedzeniu, czy wypowiedza się umowę, ugode (aneks), czy jedno i drugie.

Niemniej, umowa kredytu konsolidacyjnego z 31 maja 2007 r. w § 23 regulującym wypowiedzenie, odstąpienie i rozwiązanie umowy, posługuje

się jedynie zwrotem mówiącym o wypowiedzeniu umowy „kredytu w części dotyczącej warunków spłaty” (k. 154).

Nie ma zatem wątpliwości, że takie częściowe wypowiedzenie umowy, w związku z faktem, że w momencie potencjalnego wypowiedzenia, istotę jej wykonywania stanowiła spłata kredytu, skutkuje niemożnością jej dalszego trwania. Jasne jest, że wniosek ten był przedmiotem zgodnej woli stron. Świadczy o tym również fakt, że pozwany nie kwestionował tej okoliczności.

Przypomnieć przy tym należy, że z art. 65 § 2 k.c. wynika nakaz kierowania się przy wykładni umowy jej celem (por. wyrok Sądu Najwyższego z 16 września 2016 r., IV CSK 751/15), a uwzględnieniu na podstawie art. 65 § 2 k.c. podlega nawet cel zamierzony tylko przez jedną stronę, o ile był on wiadomy drugiej stronie (por. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 1995 r., III CZP 66/95 oraz wyroki Sądu Najwyższego z: 21 listopada 1997 r., I CKN 825/97; 7 grudnia 2000 r., II CKN 351/00; 8 października 2004 r., V CK 670/03; 15 czerwca 2007 r., V CSK 63/07; 19 września 2007 r., II CSK 189/07; 5 grudnia 2007 r., I CSK 261/07; 17 czerwca 2009 r., IV CSK 90/09; 3 lutego 2011 r., I CSK 348/10).

Co więcej, również w przypadku zaakceptowania ustalenia Sądu Apelacyjnego, że na mocy oświadczenia z 23 listopada 2016 r. doszło jedynie do wypowiedzenia ugody (aneksu) 1/2014, konkluzja musi być ta sama. Aneks 1/2014 w § 4 ust. 6 przesądza, że po upływie terminu wypowiedzenia ugody (aneksu), całość niespłaconego przez klienta zadłużenia staje się zadłużeniem wymagalnym i przeterminowanym (k. 193 akt dołączonych). W świetle tego postanowienia aneksu, bezpodstawną jest teza, jakoby w chwili składania pozwu przez powoda, wierzytelność nie była wymagalna, a stanowiła ona podstawę rozstrzygnięcia Sądu Apelacyjnego.

3. W realiach niniejszej sprawy podkreślenia wymaga również fakt, że ugoda (aneks) trwale unicestwiła pierwotny konsens stron, którego wyrazem była umowa z 31 maja 2007 r. w zakresie w jakim odmiennie kształtowała stosunek prawny łączący strony. Dlatego nie sposób przyjąć, że wypowiedzenie nowych postanowień umownych (tj. ugody stanowiącej treść aneksu 1/2014) skutkuje przywróceniem

mocy obowiązującej pierwotnemu konsensowi stron. Aby tak się stało, musiałoby to być przedmiotem wyraźnego postanowienia umownego, którego nie ma w aneksie. Zamiast tego, jednoznacznie przesądzono w jego § 4 ust. 6, że po upływie terminu wypowiedzenia ugody, całość niespłaconego przez klienta zadłużenia staje się zadłużeniem wymagalnym i przeterminowanym.

4. Niezależnie od powyższych powodów przesądzających o konieczności uchYLENIA zaskarżonego wyroku, istnieją również inne racje takiego rozstrzygnięcia. W systemie apelacji pełnej, sąd II instancji może zebrać dodatkowy materiał dowodowy oraz czynić własne ustalenia i na nich oprzeć swoje rozstrzygnięcie. W oczywisty sposób, mogą to być ustalenia inne niż te, które poczynił sąd I instancji i tak było w rozpoznawanej sprawie. Sąd Apelacyjny uwzględnił apelację pozwanego w oparciu o całkowicie różną podstawę niżli ta, która legła u podstaw wyroku w I instancji oraz ta, na której oparto apelację, uznając, że „zarzuty apelacji okazały się całkowicie chybione” (zaskarżony wyrok, s. 11). O ile bowiem postępowanie w obydwu instancjach dotyczyło tego, czy pozwany jest solidarnie odpowiedzialny względem powoda, o tyle sam wyrok apelacyjny zapadł w oparciu o całkowicie nowe ustalenia, w świetle których roszczenie powoda miało być niewymagalne w dacie składania pozwu. Oznacza to również, że wyrok apelacyjny zapadł w oparciu o inne podstawy prawne. Przebieg rozprawy apelacyjnej nie wskazuje jednocześnie, by strony zostały w jakikolwiek sposób poinformowane o możliwości zmiany w tym zakresie.

5. Tymczasem, o ile rozstrzygnięcie apelacji w oparciu o inną podstawę prawną niż miało to miejsce w wyroku I instancji jest dopuszczalne, o tyle zmiana w tym zakresie nie może stanowić zaskoczenia dla stron. Jak podkreślił to Sąd Najwyższy w wyroku z 2 grudnia 2011 r., III CSK 136/11: „do istoty konstytucyjnego prawa do sądu (art. 45 ust. 1 Konstytucji) należy sprawiedliwość proceduralna; obejmuje ona prawo do rzetelnego procesu, w którym podstawowym uprawnieniem jest możliwość bycia wysłuchanym. Naruszenie przez sąd tego uprawnienia stron przez rozstrzygnięcie o roszczeniu na innej podstawie prawnej niż wskazywana przez stronę, bez poinformowania o takiej możliwości przed zamknięciem rozprawy, skutkuje nieważnością postępowania z powodu pozbawienia strony możliwości obrony jej praw (art. 379 pkt 5 k.p.c.)”. Podobne stanowisko zajął

Sąd Najwyższy w uchwale siedmiu sędziów z 17 lutego 2016 r., III CZP 108/15, wskazując, że w sytuacji, gdy „powód sprecyzował podstawę prawną swojego żądania i do niej wyłącznie dopasował argumentację, wynikający z [...] art. 2 i 45 ust. 1 Konstytucji RP obowiązek informacyjny sądu obejmuje uprzedzenie stron o możliwości rozpoznania sprawy na innej podstawie prawnej. Obowiązek ten stanowi realizację prawa strony do przewidywalności rozstrzygnięcia i umożliwienia wszechstronnego zbadania okoliczności sprawy przez sąd i służy zagwarantowaniu rzeczywistej realizacji prawa do sprawiedliwego rozpoznania sprawy” (uchwała Sądu Najwyższego z 17 lutego 2016 r., III CZP 108/15; zob. także uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 11 czerwca 2015 r., III CZP 112/14 oraz późniejsze wyroki Sądu Najwyższego z: 19 marca 2015 r., IV CSK 368/14; 13 kwietnia 2017 r., I CSK 270/16; 30 listopada 2018 r., I CSK 652/17; 25 maja 2021 r., I CSKP 72/21).

Jeżeli więc – tak jak w rozpoznawanej sprawie – strona w określony sposób ukształtowała swoje stanowisko procesowe, dając mu wyraz w doborze środków dowodowych i w sposobie argumentowania, zaś ustalenia czynione przez sąd w toku postępowania prowadzą do rozstrzygnięcia w oparciu o inne podstawy prawne, czyniąc argumentację strony oraz zgromadzony materiał dowodowy nieadekwatnym dla wykazania jej racji, wówczas konstytucyjne gwarancje prawa do sądu w zbiegu z powinnościami wynikającymi z zasady państwa prawnego wymagają by sąd poinformował strony o zamiarze rozpoznania sprawy w oparciu o inne podstawy prawne. Ochrona interesów uczestników postępowania wymaga wówczas by mogli oni dokonać stosownych modyfikacji swego stanowiska, w tym przedstawić nowe środki dowodowe, korespondujące z podstawą prawną, na której swoje rozstrzygnięcie zamierza oprzeć sąd.

6. W niniejszej sprawie, Sąd Apelacyjny nie informując stron o tym, że zamierza orzec nie w oparciu o rozstrzygnięcia w przedmiocie istnienia solidarnej odpowiedzialności pozwanego względem powoda, ale w oparciu o ustalenia dotyczące wymagalności świadczenia, uniemożliwił powodowi podjęcie środków procesowych adekwatnych dla ochrony jego interesów. Było to tym bardziej rażące, że w świetle ustaleń sądu I instancji wysokość zadłużenia nie była kwestionowana przez pozwanego, który nie odnosił się w toku procesu do „zarzutów co do wysokości

zadłużenia, nie zaprzeczał, iż w takiej wysokości istnieje zadłużenie wobec banku, nie podważał rzetelności wyliczeń banku” (wyrok Sądu Okręgowego w Słupsku z 28 grudnia 2018 r., I C 10/18, s. 10). W tym kontekście powód – wobec braku informacji o możliwej zmianie podstaw orzekania – pozbawiony był możliwości podjęcia adekwatnych działań w obronie swego interesu, co uzasadnia uchylenie zaskarżonego wyroku również na podstawie art. 379 pkt 5 k.p.c. branego pod uwagę przez Sąd Najwyższy z urzędu.

7. Z uwagi na powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. uchylił wyrok w zaskarżonej części i przekazał sprawę w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Gdańsku, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania kasacyjnego.

Joanna Lemańska Małgorzata Manowska Aleksander Stępkowski

[K.O.]

[a!]